

I de forenede Stater er hyppigt foreskrevet, at Net og andet Fiskeredskab ikke bør udsættes længere fra Siden af et Vandløb end $\frac{1}{3}$ af dets Brede. Saa langt Ebbe og Floed naar op, skal $\frac{2}{3}$ af Bredden holdes aaben. I de fleste Stater er dernæst foreskrevet, at Ejere af Spærringer, hvad enten de ere nyopførte eller af ældre Datum, skulle paa egen Bekostning bygge Fiske-trapper eller Fiskepas. Det er for det meste paalagt Fiskerikommissioner at bestemme, hvor og hvorledes disse Anlæg skulle foretages. I mange Stater skulle disse Anlæg kun holdes aabne visse Tider af Aaret, f. Eks. Marts—Juni. I andre er bestemt, at de ej behøve at opføres, naar alt Vandet er nødvendigt til de Værker, for hvis Skyld Spærringerne ere opførte. Fiskeri i visse Afstande oven og neden for Fiske-trapper ere forbudte.

I Kanada findes samme Bestemmelser som i de forenede Stater om at holde $\frac{1}{3}$ af Strømmen aaben. Fiskepas og Fiske-trapper skulle i eller forbi saavel ældre som nyere Spærringer, hvor Administrationen bestemmer saadant, bygges og vedligeholdes af Ejerne, hvortil der dog af Statens Midler kan ydes Erstatning for Halvdelen af Omkostningerne.

Den norske „Vasdragslov“ af 1ste Juli 1887 indeholder Forbud imod uden særskilt Rettighed at bygge tværs over et Vandløb. De Bestemmelser, som ere truffene for at hindre, at Spærringer skade Fiskens Gang, gaa ud paa, at Spærringer i Vandløb, i hvilke der forekommer Fisk, skal være saaledes indrettede, at Fiskens Gang ikke hindres i utilbørlig Grad. Hver af de interesserede Parter kan fordrø, at de herfor nødvendige Indretninger bestemmes af Kongen eller den, som han dertil bemyndiger; dog kan der, hvor det er af stor Betydning for Ejeren, og hvor Fiskeriet er af ringe Værdi, gives Tilladelse til paa visse Tider af Aaret at lukke Vandet helt. Andre Forandringer, som Erfaringen maatte ønskelig gøre, kan forlanges af Kongen eller hans befuldmægtigede, men de maa da ikke paaføre Ejeren nogen Udgift. Naar en Jord-ejer paa Grund af særskilt Privilegium har Ret til at spærre et Vandløb, kan han ikke modsætte sig, at Spærringen forsynes med Indretninger, som tillade Fiskens Gang i de Tider, hvor det hertil nødvendige Vand kan undværes uden Gene for Ejeren.

Det vil af det foregaaende ses, at man i alle Lande, hvor Ferskvandsfiskeriet har nogen større Betydning, har sørget for at tilvejebringe gunstige Forhold for Fiskens frie Gang enten ved Bestemmelser om Opkløring af faste Værker, der spærre Vandløbene, eller ved Anbringelse af Fiske-trapper. I Skotland, Schweiz, de forenede Stater og Kanada skulle alle ældre som nyere Spærringer, der ere til Hinder for Fiskens Gang, forsynes med Fiskeveje af Ejeren. I England og Irland er Ejeren kun pligtig at lade saadanne opføre i nye og saadanne ældre Spærringer, som skulle ombygges eller repareres i mere end Halvdelen af Længden. I Preussen er han kun pligtig at gøre det i nye Spærringer. I Norge er noget lignende Tilfældet.

Hos os er Spørgsmaalet ordnet ved Loven af 5te April 1888 derhen, at Fiske-gaarde eller andre lignende faste Indretninger, der kunne hindre Fiskens Gang, ikke maa anbringes længere ud fra Bredden end til midtstrøms. Anbringes de fra begge Bredder af et Vandløb, maa ingen af dem bringes Midtstrømslinien nærmere, end at der i Midten af Vandløbet bliver et aabent Rum af 3 Alen eller, saafremt Vandløbet ikke er 9 Alen bredt, af mindst $\frac{1}{3}$ af dets Brede. Selv om nogen har Ret til at anbringe Indretninger for Fiskefangst, der ikke lade et saadant Rum aabent, skal han dog fra Solopgang til Solnedgang lade saadanne Indretninger staa aabne, for saa vidt han ikke kan godtgøre at have særlig Hjemmel for Vandløbets Afspærring, men i alle Tilfælde skal han holde aabent fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen.

Ved Sammenligning af disse Bestemmelser med de i Udlandet gældende vil det ses, at man i Danmark er naaet langt videre med Hensyn til Bestemmelser for Aabning af Spærringer for Fiskens Gang end noget Sted i Udlandet, idet der her er etableret et